

ne for et vigtigt bidrag til den samlede uddannelsespolitik i Danmark, og vi har kæmpet imod en række af de stramninger, der har bragt daghøjskolerne i den situation, de er i nu.

Selv om vi ikke er blevet spurgt af den tidligere regering omkring dette forslag, og selv om forbedringerne i forslaget er små, er der tale om forbedringer for daghøjskolerne, og derfor kan vi støtte forslaget.

Bodil Kornbek (KRF):

L 19 er et forslag, som den daværende undervisningsminister påbegyndte. Forslaget har været drøftet i forligskredsen og blev også sendt til høring blandt de implicerede parter.

Forligskredsen har under drøftelserne med den daværende undervisningsminister givet deres holdninger til kende samt givet tilslutning til at søge forslaget gennemført.

Kristeligt Folkeparti er dog enige i, at der er behov for ændringer af en mere omfattende karakter, hvilket vi til enhver tid gerne drøfter med undervisningsministeren. Men det vil da tage sin tid, inden dette arbejde vil blive færdigt og vedtaget. Det er jo en større reform, der er tale om. Så Kristeligt Folkeparti er positivt over for L 19, som alt andet lige vil give daghøjskolerne bedre arbejdsbetingelser.

I Kristeligt Folkeparti mener vi altså, at L 19 er en nødvendighed. Derfor er vi enige med forslagsstillerne i, at daghøjskolerne bør sikres nogenlunde forhold her og nu, indtil mere omfattende ændringer kan gennemføres.

Så vi tilslutter os ønsket om hurtig behandling og accepterer så også, at der dispenseres fra reglen i Folketingets forretningsorden.

Kl. 18.20

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Marianne Jelved.

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal sige tak for behandlingen, især til de partier, der har støttet L 19, nemlig Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti, og Det Radikale Venstre støtter selvsagt også forslaget.

Jeg vil gerne sige, at det lidt har været en overraskelse for forslagsstillerne, at den nye regering ikke af sig selv har fremsat forslaget, og det er derfor, vi har taget initiativet. Vi har, som jeg gjorde Venstres ordfører opmærksom på,

haft forslaget til høring, og forslaget har to meget centrale pointer.

For det første er ikrafttrædelsestidspunktet 1. januar 2002 netop med henblik på at sikre en øget fleksibilitet i lovgivningen for daghøjskoler, som gør, at en række daghøjskoler kan forblive daghøjskoler. Det er især skoler i tyndtbefolkede områder, der er i risikozonen.

Den anden pointe er, at regelændringerne i lovforslaget giver en langt større fleksibilitet og dermed også daghøjskolerne langt bedre mulighed for at indgå i den samlede arbejdsmarkedspolitik på en ny måde, hvor der er stor opmærksomhed omkring, også i forbindelse med integration, at kunne give kurser i sammenhæng med praktik, jobtræning og lignende. Den fleksibilitet er nødvendig for daghøjskolerne, hvis de skal kunne gå ind i et sådant forløb, og her taler vi om mennesker, som ikke har uddannelse som noget naturligt i deres selvforståelse, mennesker, som af forskellige årsager ikke har fast fodfæste på arbejdsmarkedet, eller som har meget svært ved at genetablere fast fodfæste på arbejdsmarkedet.

Så kan man selvfølgelig, det er jo ethvert partis ret, skifte mening undervejs, fordi der byder sig nye muligheder. Sådan må jeg forstå at Venstre og De Konservative ser på det.

Til fru Gitte Lillelund Bech skal jeg sige, at Det Radikale Venstre faktisk ikke har skiftet mening i forhold til, hvad den tidligere undervisningsminister har sagt. Men jeg har her i en kort bemærkning til Venstres ordfører sagt, at vi er åbne over for at drøfte behovet for at fremskynde en egentlig reform. Det var en håndsrækning til, at vi så kunne lave et kompromis omkring vedtagelsen af L 19, som Venstre og De Konservative principielt har tilsluttet sig før valget.

Nu vil jeg ikke stå og beklage, at vi fik et valg, for et valg skal vi have, men det var jo et spørgsmål om tid, før dette forslag havde været fremsat af den daværende undervisningsminister. Det ved fru Gitte Lillelund Bech ganske udmærket.

Om undervisningsministerens argumentation for at afvise forslaget vil jeg sige, at det, at AF eller de aktiverende myndigheder – jeg tror, det var den formulering, der blev brugt – ikke bruger daghøjskolerne, ikke er et argument i sig selv efter min mening. Spørgsmålet er, om daghøjskolerne har den fleksibilitet i sig, som gør, at de i givet fald ville kunne bruges bedre. Men det er jo noget, man kunne drøfte under udvalgsbehandlingen.